

Txabi Àbrego (esquerra) i Jordi Gasió, durant el concert a la sala La Unió d'Alpicat.

Presoner d'aquests temps

A mitjans de la dècada passada, el panorama de la cançó d'autor catalana i en català va rebre la bona nova d'un valor emergent per a la música del nostre país. L'enigmàtica denominació El Fill del Mestre ocultava la personalitat de Jordi Gasió, un músic alletat pel rock però que projectava una argumentació artística basada en brillants cançons pròpies plenes de sensibilitat i poesia urbana. Els tres àlbums encunyats sota l'esmentada denominació —78 (2006), *Aquella estranya mania de creure en la vida* (2007) i *Ha calat foc a la casa* (2010)— van aconseguir situar-lo en primer terme i convertir-lo un dels més carismàtics i destacats representants de l'anomenat so de Po-

nent, juntament amb artistes com Xavier Baró, Àngel Ot, Lo Pardal Roquer, Mister Jones o Meritxell Gené, entre d'altres.

Ara, de nou aparcat l'*alter ego* que li ha donat tots aquests anys visibilitat i bastant projecció més enllà de les fronteres de Ponent, Jordi Gasió s'ha reinventat utilitzant com a única denominació el primer cognom familiar i presentant la seua última bateria de composicions originals, que ha titulat *Les cançons urgents*, parides a l'estudi El Zulo d'Almacelles sota supervisió i ajuda tècnica i instrumental del seu sequaç més avantatjat, el gran Txabi Àbrego, un gran músic i un autèntic luxe. Aquesta recent experiència discogràfica ens sembla mag-

nífica, nostàlgica i bella, encara que pot arribar a posar els pèls de punta al més pintat que s'hi enfronti per la immensa tristesa i desassossec que destil·la. Presoner com la majoria de la gent de bé d'aquests temps canalles que, sense tindre-hi art ni part, ens ha tocat viure, Gasió busca a través de la seua música una via de fugida necessària a la qual pot sumar-se qui vulgui. Val la pena, de debò.

Gasió

Escenari: Sala La Unió.

Data: 18 de desembre del 2011.

